

Hrádocký prameň

Apríl 2014, číslo 4

Golgota je miestom duchovného zápasu, nielen Krista, ale aj ľudí. Dvaja lotri na kríži a uprostred nich Ježiš. Rovnaký ortieľ, údel, rovnaký rozsudok smrti, a predsa každý z nich je iný. Dva podobné ľudské príbehy s rovnakým rozsudkom: smrť - a uprostred nich Ježiš s úplne iným životným príbehom, ale tým istým rozsudkom: smrť.

Golgota je obrazom duchovného zápasu viery, ktorý ešte stále trvá. Dvaja lotri a uprostred nich Ježiš. Dve skupiny ľudí a uprostred nich Ježiš.

Sú ľudia, ktorí podobne ako jeden z lotrov, aj keď sú konfrontovaní so smrťou a realitou hriechu, zatĺkajú skutočný stav, v akom sa nachádzajú. Nechcú vidieť svoje hriechy a omyly. Pritom sa ľutujú, Boha jednoducho ignorujú, alebo Ho v horkosti srdca provokujú a zápasia s Ním: „Či Ty nie si Kristus? Zachráň seba i nás.“

Druhá skupina vníma okolnosti života inak. To sú tí, ktorí, keď sú konfrontovaní s utrpením, smrťou a s Bohom, uvedomia si svoj reálny stav a vyznajú podobne ako druhý lotor na kríži: „Sme odsúdení spravodlivo, lebo dostávame zaslúžený trest za to, čo sme

robili, ako sme žili, ale Tento neurobil nič zlého.“

Vlastne, keď sa to tak vezme, obidvaja lotri túžili po záchrane. Obidvaja sa vo svojej bolesti a utrpení obracajú na Ježiša. Ale ten prvý s aroganciou a pýchou. Nedokázal sa pokoriť a prosiť o pomoc. Provokuje a myslí pritom na záchranu od telesného utrpenia a smrti na kríži. Nedovídi ďalej, ako je telesný rozmer života.

Ten druhý tiež túži, ale prosí. Prijíma svoj rozsudok, no pritom prosí o záchranu. Nie však svojho tela, ale svojej duše: „Pane, spomeň si na mňa,

keď prídeš do svojho kráľovstva.“ V Ježišovi spoznáva Pána a Kráľa.

Máme pred očami dvoch mužov, ktorí nesú rovnaký trest, rovnaký údel, a pritom vidíme dva rôzne prístupy v tej istej situácii.

Prečo títo muži reagovali tak rozdielne? Prečo ľudia až dodnes reagujú na Ježišov kríž a Jeho obeť, na tento spôsob záchrany človeka pred večnou smrťou, tak rozdielne?

Jeden lotor mal srdce plné pýchy a pohrdania. Ten druhý dokázal svoje srdce aj rozum pokoriť. Preto v Ježišovi spoznal Pána a Kráľa. Snáď počul už predtým Ježiša vyučovať ľud, rozprávať o Božom kráľovstve. A teraz uveril, že Ježiš je Pán a Kráľ.

Všetci ľudia sa určitým spôsobom počas svojho života obracajú na Boha, na Ježiša Krista, a predsa s každý s iným postojom v srdci. A práve to je najdôležitejšie. Postoj srdca.

Obraz lotrov je vlastne obraz každého z nás. Obraz nás všetkých. Všetci sme lotri, lebo Božie slovo hovorí: *„Všetci totiž zhrešili. Niet spravodlivého, niet ani jedného.“* V živote ide o to, že jeden lotor si to neprizná a s pohrdaním hovorí: tak mi povedzte, ako hreším? No druhý, tiež lotor, si svoje hriechy uvedomí a prizná. Potom pochopí, že potrebuje prijať a prežiť odpustenie, zmierenie s Bohom, aj s ľuďmi.

Ak chceš prežiť Ježišovo vyslobodenie, ktoré zmení aj tvoj život, v prvom rade musíš priznať svoje hriechy, vyznať ich a prosiť Pána Boha o odpustenie. Nielen všeobecne, ale konkrétne hriechy tvojho života. Tvoje srdce sa musí pokoriť a uznať svoju nedokonalosť a biedu. Potrebuješ svoje srdce otvoriť pre Ježiša Krista tak, ako ten druhý lotor na kríži.

Pán Ježiš reagoval iba na postoj tohto druhého lotra. Na provokáciu toho prvého nereaguje, ale na pokornú prosbu toho druhého áno. Dáva mu zaslúbenie vyslobodenia a odpustenia, keď hovorí: *„Dnes budeš so mnou v raji.“* Ježiš vlastne hovorí: vidím tvoje pokorné srdce. Vidím tvoju vieru. Vypočujem tvoju modlitbu. Budeš so mnou vo večnosti. Tvoje hriešne srdce je očistené mojou krvou, ktorá tečie z mojich rán. Zaplatil som aj za teba. Si slobodný.

Kto sme my? Kto si ty? Každý z nás raz musí prežiť svoju Golgotu - duchovný zápas viery. Tvoja Golgota môže byť miestom pokánia, uzdravenia a vyslobodenia. Miestom, kde zomrie tvoja pýcha, tvoje JA a ty v Ježišovi Kristovi spoznáš svojho Kráľa a Záchrancu.

Anna Belanji

Desať rokov dozorkyňou

Pred desiatimi rokmi došlo v našom cirkevnom zbore k významnej udalosti. Postu zborového dozorcú sa, pre svoj vek, vzdal vtedy 80-ročný p. JUDr. Ivan Šeňšel.

Zbor stál pred dôležitou úlohou - po dlhých rokoch zvoliť nového zborového dozorcú. Zborovou dozorkyňou sa vtedy stala p. Ing. Oliva Vrbičanová, ktorá tento post zastáva dodnes.

Pani Vrbičanová vstupovala do funkcie zborového dozorcú v pomerne ťažkom období. Došlo k personálnym zmenám na poste zborového farára, zbor zápasil s finančnými problémami a napokon – bolo pomerne ťažké prevziať úlohu, ktorú zodpovedne, dlhé roky vykonával práve p. Šeňšel.

Jej 10-ročné úsilie je určite dobrým dôvodom pre krátky rozhovor s ňou. Prinášame vám preto pár jej postrehov a názorov.

Do funkcie zborovej dozorkyne s Ste vstupovali so zmiešanými pocitmi. Na jednej strane problémy zboru, na strane druhej tu bola výzva – výzva pomáhať ľuďom rásť vo viere. Výzva a odhodlanie zvíťaziť nad obavami. Rozhodli by Ste sa dnes ináč?

Dnes je už trochu iná situácia. Ale za rovnakej situácie by som určite urobila to isté, hoci som sa dlho rozhodovala. Nebolo to jednoduché. Mala som ťažké obdobie v súkromnom živote. Stratila som manžela a potom som často chodila za dcérami mimo Lipt. Hrádku. Avšak po zvážení stavu, v akom sa zbor

nachádzal a to, že ďalší kandidát nebol, som kandidatúru vzala. Vtedy bola pre mňa prioritou porozumenie v zbore a harmonické pokračovanie v rozbehnutých činnostiach. Náplň tejto funkcie mi prinášal aj množstvo problémov, ktoré boli pre mňa nové. Môžem však povedať, že veľa mi pomohli konzultácie s predchádzajúcim dozorcú br. JUDr. Šeňšlom.

Práca zborového dozorcú je náročná a vyžaduje si svoje obete. Jednou z nich je práve čas – čas ktorý treba ukrojiť zo svojho súkromia, čas, ktorý by človek mohol venovať svojim blízkym či koníčkum. Je niečo, čím naopak práca dozorkyne obohatila Váš súkromný život?

Áno, máte pravdu, ten čas sa musí deliť, i keď nie vždy to vychádza ako by sme chceli. Musím však povedať, že v tejto funkcii som nadobudla úctu a obdiv voči ľuďom, ktorí venujú svoj voľný čas a obetavo pracujú pre cirkevný zbor. Skutočne im patrí veľká vďaka, lebo činnosť zboru sa nezakladá

len na jednom – dvoch členoch, ale to je úžasné, keď presbyterstvo a zbor tvoria súlad a hlavne vieru a lásku k Bohu.

Vaša práca vyžaduje zmes viacerých faktorov. Zodpovednosť, zmysel pre povinnosť, ale i nadšenie, odhodlanie, pokoru, vieru i lásku. Čo Vás osobne ženie dopredu?

S problémami sa stále boríme, ale je možné niečo robiť bez problémov? Vždy mám radosť z každej činnosti, ktorá nás posúva ďalej v uskutočnení našich plánov a predsavzatí. Tie ciele sú veľké, možno sa niekedy zdá, že až priveľké, ale keď sa kus po kúsku podaria, o to je väčšie potešenie. Naša predchádzajúca generácia si s nadšením predsavzala, že postaví kostol v Hrádku a uskutočnili to. Bolo to úžasné dielo, za ktoré sme im vďační, a preto nesmieme na nich zabúdať. Na druhej strane my musíme byť podobnými pokračovateľmi, aby sa Kristovo dielo rozmáhalo v našom meste, aby sme zanechali aj my niečo pre našich pokračovateľov, aby sme ich svojím vzorom a nadšením privádzali do nášho zboru. . Čo je veľmi pozitívne, že máme farárovcov, ktorí majú energiu mladej generácie a aj vďaka nim sa po obdobiach neobsadenia farského úradu posúva zbor ďalej.

V priebehu desiatich rokov Ste v pozícii zborovej dozorkyne nadobudli veľa skúseností. Určite to boli skúsenosti ako pozitívne tak aj negatívne. Sú chvíle, keď človek

rozmyšľá ako ďalej – ale prídu aj tie chvíle, keď vidí, že jeho úsilie má zmysel a prináša svoje ovocie. Existuje ešte niečo, čo Vás dokáže v tomto smere prekvapiť?

Každá aktivita prináša v určitom čase nielen pozitívnu, ale aj negatívnu odozvu. Pozitívne reakcie sú odmenou za námahu. Pri negatívnych sa zamyslíte, zhodnotíte. Sú aj také, ktoré vyplynú od ľudí, ktorí sa veľmi nepričinia o budovanie zboru, ale sú aj také, ktoré sú podnetné a posúvajú Vás dopredu. Sme len ľudia a ako ľudia máme rôzne názory na jednotlivé činnosti, a preto vždy je potrebné spoločnou konzultáciou dospieť k múdrej cieľu.

Nakoniec môžem povedať, že som zažila veľké prekvapenie a nadšenie pri pobyte v Račkovej doline, keď som tam stretla takmer 90 mladých ľudí, ktorí túžili poznať a stretnúť sa s Bohom. Bolo to úžasné.

Pani Oliva Vrbičanová sa od prvej chvíle chopila svojej úlohy . Napriek tomu, že je súčasťou vedenia cirkevného zboru, nemôžeme ju vnímať ako „vedúceho tímu“, ktorý prideluje úlohy svojim podriadeným. Môžeme ju vidieť ako obetavého , slúžiaceho človeka, ktorý svojim príkladom vedie k službe Pánu Bohu aj iných. Aktívne sa zapája do života hrádockého zboru. Môžeme ju vidieť v spevokole, pri čítaní pašíí, Pastierskych listov, je súčasťou zborových aktivít, konventov, zasadnutí presbyterstva - no veľa svojho času venuje aj aktivitám, ktoré sú tiež veľmi dôležité, ale pri ktorých nie je až tak „na očiach“. Zúčastňuje sa

rôznych porád a zasadnutí , na ktorých zastupuje náš cirkevný zbor, komunikuje s dodávateľmi prác, energií , služieb pre náš zbor, rieši zmluvy na úradoch či v bankách, podieľa sa pri riešení finančných či personálnych otázok. Veľkú časť svojho súkromia darovala práve nášmu cirkevnému zboru, preto sa jej v mene nášho občasnika ale i v mene členov cirkevného zboru chcem poďakovať za jej obetavosť a popriať veľa Božieho požehnania, síl a nadšenia pre túto prácu teraz i do ďalších rokov. Ďakujem za rozhovor.

-zk-

Blahoželáme!

V priebehu februára a marca sa v našom cirkevnom zbore dožilo niekoľko vzácných ľudí svojho významného životného jubilea. Všetkým úprimne blahoželáme a prajeme, nech ich životom sprevádza živý Pán, požehnáva a zachováva vo viere a láske, posilňuje Duchom Svätým a prináša silu a radosť do každého dňa.

p. **Oliva Vrbičanová**, 70 rokov,
p. **Danka Paštrnáková**, 50 rokov,
brat farár **Pavel Plachtinský**, 80 rokov

*Spútaní hnevom,
zviazaní hriechom
-žiadajú smrť
duše nevinnej.*

*Dlane im stvrkli
-zaťaté v päste.
Nevedia,
čo strašné konajú.*

*On to však vie
-a pokorne kráča.
Na chrbte nesie
bremeno vín.*

*Vie, čo ho čaká,
posmech a bolesť.
Krv svätú vpije
vysmädnutá zem.*

*Vie,
že to všetko
musí sa stať.
Vie,
že len smrťou
život vykúpi.*

-zk-

Trochu iný veľkonočný príbeh

Žil pokojným, obyčajným životom, v malom domčeku na konci ulice. Neriešil spory iných ľudí - a ani do jeho života sa nikto nestaral. Nemal nepriateľov. V jeho živote malo všetko svoj poriadok, svoj význam. Dokonca aj veci v jeho dome mali svoje presné miesto. Každý deň vstával do práce a za peniaze, ktoré zarobil si kupoval knihy. Miloval ich a mal ich plný dom. Kupoval nielen knihy ale i odborné časopisy a dennú tlač. Žil vo svete argumentov, kde sa dá takmer všetko logicky vysvetliť. Prahol po informáciách a na všetko túžil nájsť odpoveď.

Vždy sa pohodlne usadil do svojho kresla a čítal – niekedy celé hodiny. Občas ho trochu rušil hluk, ktorý sa šírila z ulice. Vonku, priamo pod oknom bolo počuť detský krik. Zásadne sa nemiešal do sporov tých druhých. Vstal – ale len preto, aby zavrel okno a trochu zatiahol závesy – aby neexistovalo nič, čo by ho rušilo. Okrem toho, že rád čítal rád pozoroval svet okolo seba. Ľudí, prírodu i zvieratá.

V jedno ráno rýchlo vybehol z domu. Ponáhľal sa do obchodu, aby si čo najskôr kúpil čerstvé noviny. Vo vreckách nohavíc mu cinkali mince. Tak sa ponáhľal, že sa takmer sa potkol o psíka, ktorý na neho vyvaloval veľké hnedé oči. Stihol si ešte všimnúť jeho chudé telo, ktoré si určite žiadalo čosi pod zub. Smútok v psích hnedých očiach nevidel. Keď dorazil do obchodu, ponáhľal sa k predavačovi. Pri pulte stála stará zhrbená pani, ktorá čosi vkladala, potom vykladala z košíka –znervóznel, lebo ho zdržiavala pri jeho nákupe. Začal si všimnúť, prečo je pri pulte tak dlho. Vtedy si uvedomil, že stará pani zrejme nemala dostatok peňazí na to, aby si mohla kúpiť svoj celý - jednoduchý nákup. Preto vykladala pár drobností na pult.

Vtedy mu vo vrecku opäť cinkli peniaze. Hlavou mu preblysko, že by jej snád' mohol pomôcť a venovať jej pár mincí. Vzápätí však túto myšlienku zavrhol, lebo si uvedomil, že by mu neostalo dosť na jeho vlastný nákup - hlavne na noviny –kvôli ktorým sa tak hnal. ...a napokon, veď tie peniaze nikde neukradol, zarobil si ich vlastnými rukami. ...veď v podstate za všetko čo má, môže ďakovať iba sám sebe. Svojomu rozumu a svojim schopnostiam. A tak – zovrel v dlani mince, aby nezvonili a počkal, kým pani opustí dvere obchodu. Kúpil čo potreboval, vrátil sa domov, uložil si vankúšiky vo svojom pohodlnom kresle, zhlboka sa nadýchol, prudko vydýchol, otvoril noviny a začal čítať..

Bola skorá jar. V novinách sa dočítal, že sa práve nachádzame vo veľkonočnom období. V článku sa písalo o smrti Ježiša Krista. O tom, ako sa dal dobrovoľne pribiť na drevo kríža.

Ježiš veru nebol hrdina z jeho kníh. Nepočul o ňom – ale jeho dravá zvedavosť ho nútila rozmýšľať ďalej. Prečo sa dal vlastne ukrižovať? Napadlo mu hneď niekoľko možností: Buď to bol niekto, kto mal veľmi nízke sebavedomie, nemal cieľ života a tak mu bolo v podstate jedno, čo s ním urobia – a tak ho ukrižovali ..a bodka. Po chvíli však nebol spokojný s touto úvahou a rozmýšľal čoraz intenzívnejšie.

Napadlo ho, že to musel byť nejaký človek, ktorému nevádi, keď ho týrajú – asi bol chorý a miesto kríža potreboval lekára. Vzápätí však zvrátil aj túto možnosť a predstavil si Ježiša - hrdinu. Toho, ktorého treba obdivovať a uctievať za jeho odvalu, za to, že bol nebojácny a nezľakol sa bolesti ani smrti. Stal sa mýtickým hrdinom zo starých bájí. Chvíľu mal pocit, že vyriešil túto záhadu. No po chvíli si uvedomil, že cíti akýsi nepokoj a že táto možnosť asi nebude to správne riešenie.

Túžil poznať Ježiša Krista v tom správnom svetle. Jeho zvedavosť a dravosť mu nedali pokoja cez deň, dokonca ani v noci. Zrazu mu bolo úplne jedno, či má v izbe šero, či vidno, či sú jeho vankúšiky upratané, či sú všetky veci na svojom mieste - dokonca ráno nešiel ani po noviny.

Bolo ťažké pochopiť Ježiša Krista človeku, ktorý sa nevedel obetovať. Človeku, ktorý nebol ochotný vzdať sa svojho pohodlia, aby sa zastal malého chlapca, ktorého bili starší - priamo pod jeho oknami. Človeku, ktorý nebol ochotný obetovať svoje peniaze, aby pomohol starej žene alebo hladnému psíkovi. O obetovaní života ani nehovoriac...

Ako tak sedel a pozeral do prázdna, z oka sa mu vykotúľala veľká slza. Bol prekvapený, vôbec si nepamätal kedy plakal naposledy. Usúdil, že to bola asi slza bezmocnosti – keďže nevedel nájsť odpoveď na svoju otázku. Zrazu, ani nevedel prečo, spomenul si na svoju mamu . Na jej obeť z lásky . Na to, ako mama venovala svojim deťom pohodlie, svoj čas, svoj spánok, svoje peniaze, svoje zdravie ba i svoj život. Vtedy začali veci do seba zapadať ako kamienky mozaiky. Začal sa vytvárať obraz. Začal chápať pravý význam, pravú podstatu Ježišovej smrti. Nie rozumom ale citom. Nie dôkazmi ale srdcom. Ježišova smrť bola obeť z lásky.

Keď si uvedomil, že našiel odpoveď, tvár mu zaliali slzy a vnútro mu zaplavil pokoj.

Ježiš vystúpil z riadkov novinového papiera.

Vkročil priamo do jeho života.

... len teraz začal skutočne žiť.

Spolu na jednej lodi

V dňoch 14.- 17.2.2014 sme sa zúčastnili dorastovo – mládežníckej chaty v Račkovej doline.

Tak by, snáď, mohlo znieť strohé konštatovanie. Za týmto faktom sa však skrýva oveľa viac.

Samotnej realizácii chaty predchádzala precízna príprava. Mladí ľudia, ktorí sa rozhodli vytvoriť prípravný tím a tak spoločne slúžiť iným, sa spolu s pánom farárom, pravidelne stretávali v kostole v Liptovskom Hrádku, aby pripravili tému a k nej zameraný program. Pripravovali aktivity, výzdobu, súťaže dnu i von, riešili ozvučenie, natáčali videá, ktoré spropagovali chatu, i pravidlá, ktorými sa museli riadiť všetci zúčastnení, nacvičovali piesne, tance, pripravovali si svoje príspevky, scénky, riešili organizačné záležitosti, a hlavne – modlili sa spolu, aby táto aktivita bola Pánom Bohom požehnaná a priniesla svoje ovocie, aby sa živý Kristus mohol dotknúť srdce mladých, hľadajúcich ľudí.

Chata bola určená pre deti od 11 rokov (prvý ročník konfirmandov), pre tých ktorí navštevujú evanjelické náboženstvo na školách, tých, ktorí chodia na dorast alebo mládež ale aj pre dospelých.

Tí, ktorí sa už takejto chaty zúčastnili v predošlých rokoch, mali rozhodnutie jednoduchšie, lebo vedeli, čo asi ich čaká.. Na chate bolo však aj veľa detí, ktoré sa takejto aktivity zúčastnili po prvý krát a určite to nebolo jednoduché rozhodnutie ako pre nich, tak pre ich rodičov, ktorí mali možno obavy, možno nemali jasnú predstavu o tom, čo ich deti budú robiť, ako prežijú takmer štyri dni na chate.

Tí, ktorí sa rozhodli prísť, zažili veľa Božieho požehnanie, veľa pozitívnych zážitkov, našli si nových priateľov, strávili čas v krásnom prostredí tatranskej prírody.

Tohtoročnou chatou sa niesla téma **SPOLU NA JEDNEJ LODI**.

Všetci, ktorí prišli sa stali „námorníkmi“ na mori, našli vyzdobené priestory v tomto duchu, cítili sa ako na lodi - ubytovaní boli v „kajutách“, obedovali v „podpalubí“..

Čo však bolo dôležitejšie – bolo to, že táto téma bola podporená Slovom Božím a my sme si čítali a rozoberali časť Starej zmluvy a evanjeliá - ktoré s touto témou súviseli:
- Vystúp z bezpečia svojej loďky, dôveruj a neboj sa vykročiť za Ježišom,

tak ako Peter, keď Ježiš chodil po mori.

- Nepochybuj. Na lodi s Ježišom si v bezpečí – On utíši more i vietor, každú búrku v tvojom živote.

-Vzácná perla – rodí sa z bolesti a je ukrytá v hĺbinách nie na plytčine – v plytkých hodnotách, v plytkých vzťahoch.

-Zanechaj svoj starý život, svoje hodnoty a rozhodni sa ísť životom s Ježišom Kristom, tak ako rybári, ktorí lovili celú noc a nechytli ani jednu rybu. Vtedy dal Ježiš príkaz, aby spustili siete znova – poslúchli Ho a siete boli plné rýb – videli, aká je Jeho moc, že On dokáže nemožné. Zanechali všetko čo mali a rozhodli sa nasledovať Ho..

- Aj keď budeš občas nepochopený a na smiech, dôveruj tomu čo od teba žiada Pán – život ti bude odmenou – presne tak, ako to bolo u Noacha, keď staval svoj koráb.

Slovom Božím nám poslúžili pán farár Michal Belanji, pani kaplánka Anička Belanji, Ivan Plachtinský, svojimi príspevkami prispeli aj Samko a Ľubka Plachtinskí, Miško Žufaj, Janko Pavlík.

Mnohí mladí ľudia sa rozdelili so svojimi svedectvami o tom, čo v živote prežili, čo ich menilo, ako sa formoval ich vzťah s Pánom Bohom.

Tento ročník bol výnimočný tým, že sa chaty zúčastnilo vyše sto ľudí. Medzi mladých prišlo aj 11 dospelých ľudí. Starší neboli na okraji, mimo mladých, bolo cítiť, že sme tam ako jedna rodina, ktorá prišla chváliť Pána Boha piesňami, tancom, modlitbami. Takmer všetky aktivity sme robili spoločne. Spoločne sme jedli, spoločne sme sa stretávali na doobednom i večernom programe. Poobede mali mladí hry a súťaže vonku v prírode a my, dospelí sme sa stretli na svojej skupinke, kde sme sa zaoberali čítaním Biblie, modlitbami, rozhovormi. Uvarili sme si čajík, spievali piesne.. Bol to priestor pre vyjadrenie svojich svedectiev zo života, priestor pre podelenie sa so svojimi skúsenosťami, priestor pre bližšie spoznávanie sa.

Takmer štyri dni ubehli veľmi rýchlo, človeka chytila chvíľka nostalgie nad tým, že to končí akosi príliš rýchlo.. Nostalgiu však vystriedala radosť z toho, že sme prežili požehnané chvíle, že mnohé mladé životy boli zasiahnuté Božím dotykom, boli sme vďační, že sa s Božou pomocou podarilo zvládnuť také množstvo ľudí a že sa nič zlé nestalo.

Veríme, že, že sám Hospodin nás priviedol k jednote a bratskej láske nielen medzi mladými ale medzigeneračne a že to, čo Pán Boh v tých chvíľach zasial, bude rásť, mohutnieť a prinesie svoje ovocie.

Zbierka na dostavbu fary

Milí bratia, milé sestry,

chceme sa úprimne poďakovať za všetky vaše finančné dary, ktorými ste doteraz prispeli do zbierky, ktorá aj prebieha v našom cirkevnom zbore.

Pre tých, ktorí k svojmu rozhodnutiu potrebujú viac informácií, prípadne máte blízkych ľudí, ktorí by boli ochotní pomôcť (– v iných mestách, iných zboroch, iných cirkvách ..) – prinášame o tejto zbierke niekoľko nasledujúcich riadkov.

Uvedomujeme si, že žijeme v dobe - pomerne zložitej pre spoločnosť i jednotlivca. Napriek tomu, posilnení Duchom Svätým veríme, že je stále medzi nami dostatok ľudských srdc, schopných zapáliť sa pre dobrú vec.

Kostol v Liptovskom Hrádku bol v 40-tych rokoch dvadsiateho storočia pôvodne postavený ako zborový dom. Postupom času, tak ako sa cirkevný zbor Liptovská Porúbka, dcérocirkev Liptovský Hrádok rozrastal, vyvíjal, menili sa aj jeho potreby až napokon bolo nutné pristúpiť k rekonštrukcii, k jeho rozšíreniu. Tieto myšlienky rezonovali už v roku 1977. Počas dlhého obdobia totality sa v Liptovskom Hrádku nikdy neprestalo s vyučovaním náboženstva, s činnosťou mládeže i detí na detskej besiedke. Povolenie na realizáciu stavby bolo udelené v roku 1998. Počas dlhých a ťažkých rokov sa nám s Božou pomocou podarilo vybudovať

prístavbu, ktorá vytvorila priestor pre faru a rozšírila bočné lode kostola, zveľadil sa interiér kostola, upravila sa oltárna časť, podlahy, zrekonštruovala sa strecha, vybudovali sa priestory pre činnosť detí, mládeže a dospelých - a napokon sme splatili všetky staré finančné dlhy.

Vzhľadom na aktuálne stavebné povolenie a fakt, že stavba, ktorá nie je dokončená, začína chátrať a vyžaduje si dodatočné náklady navyše, stojíme tento rok pred vážnym krokom – pred jej dokončením.

Čaká nás však ešte nemalá finančná investícia, ktorou je (okrem niektorých stavebných úprav v interiéri) dobudovanie kotolne. Súčasný stav vykurovania v kostole je zastaralý a finančne náročný. Dobudovaním kotolne by došlo k zmene vo vykurovaní kostola, čím by sa dosiahla vyššia účinnosť pri znížených finančných nákladoch (bolo by nám v kostole teplejšie). Úspora finančných prostriedkov sa prejaví už v druhom roku využívania nového vykurovacieho systému. Momentálne však treba zabezpečiť zdroje na jej vybudovanie.

Napriek tomu, že účtovný rok 2013 sme ukončili s miernym prebytkom, hľadáme finančné zdroje u sponzorov, zriadili sme bankový účet na tzv. „desiatky“, kam viacerí členovia cirkevného zboru zasielajú svoje dobrovoľné pravidelné príspevky –tieto

příjmy postačovat' nebudú nakoľko odhadovaná investícia je vo výške 60- tisíc eur. Práve z tohto dôvodu sme si vás dovolili osloviť so žiadosťou o pomoc.

Dobudovaním priestorov fary by sa vytvorili miesta pre dvoch kňazov, ktorí by mohli ešte viac rozvíjať duchovnú a kultúrnu prácu v meste Liptovský Hrádok a v jeho okolí. V súčasnosti sú v Liptovskom Hrádku dve základné školy s materskými školami a štyri stredné školy, ktoré navštevuje cca 2400 žiakov. Je to počtom veľká skupina, ktorú je potrebné, ba až nevyhnutné, viesť k poznávaniu vlastnej hodnoty, ktorú majú v Spasiteľovi Ježišovi Kristovi, aby mohli aj v živote a spoločnosti byť tými, ktorí budú vedieť prinášať správne rozhodnutia. Chceme ešte viac rozvíjať prácu s rodinami, lebo rodina je podľa Biblického i sociologického hľadiska základom dobrej spoločnosti. Uvedomujeme si, že mnohí ľudia v dnešnej spoločnosti sa o svojich vekom pokročilých rodičov nestarajú a aj z toho dôvodu sa mnohí starší cítia osamotení a neužitoční. Aj z toho dôvodu chceme rozvíjať prácu s týmito vzácnymi ľuďmi, ktorí svojimi bohatými životnými príbehmi sú veľmi vzácní a zaslúžia si požívať veľkú úctu zo strany mladších.

Obraciame sa na vás vo viere a v nádeji, že sa nájde priestor a ochota pomôcť svojej rodine – bratom a sestram v Kristu. Zvážte, prosím, svoje finančné možnosti a v prípade, že bude vôľa pomôcť nám, môžete tak urobiť zaslaním finančného príspevku

na číslo účtu:

SK44 0200 0031 4237 5653 (VUB banka), alebo odovzdaním hotovosti v Tranosciu v Liptovskom Hrádku.

Uvedomujeme si, že aj kostol sa môže stať mŕtvou stavbou – pokiaľ v ňom nesídlí Duch Boží. Cieľom zbierky nie je len dovŕšenie hmotného diela, ale je to oblasť, ktorú intenzívne vkladáme do svojich modlitieb. Prosíme Pána Boha, nech naše dielo požehná, nech je náš kostol Stánok Boží, v ktorom cítiť prítomnosť Hospodina. Miestom, kde môžeme žiť ako jedna rodina, kde je priestor pre potreby všetkých - detí, mládeže, dospelých i našich starkých. Miestom, kde sa môžeme spolu modliť, chváliť Pána a ďakovať mu, že náš zbor je živé, Ním požehnané spoločenstvo.

Hospodin nás v mnohom obdaril a my veríme, že sa nájdu vzácní ľudia, ktorí sú ochotní a schopní podeliť sa s tým, čím im Pán Boh požehnal.

Nech sám Hospodin vás požehnáva vedie v múdrosti a vylieva na vás Svojho Ducha Svätého.

Redakčné okienko

Pod'akovanie

Touto cestou sa chceme poďakovať Komunitnej nadácii Liptov, Spoločenstvu evanjelickej mládeže - SEM a cirkevnému zboru Liptovská Porúbka – dcérocirkev Liptovský Hrádok za finančný príspevok, ktorý bol určený na čiastočnú úhradu účastníckeho poplatku – pobytu na chate v Račkovej doline pre našu mládež. Bez tohto príspevku by sa niektorí mladí ľudia nemohli zúčastniť požehnaných chvíľ o ktorých ste si mohli prečítať v našom občasníku.

Vaše pripomienky, návrhy i príspevky očakávame na adrese hradockypramen@gmail.com (prípadne v papierovej forme - odovzdaním v kostole). O činnosti nášho cirkevného zboru sa môžete dočítať na www.zbory.ecav.sk/hradok, alebo vo vývesnej tabuli pred našim kostolom v Liptovskom Hrádku.

Dôležité kontakty :

Námestný farár: Mgr. Michal Belanji ,tel.číslo: 0918/828 303

Zborová dozorkyňa: Ing. Oliva Vrbičanová, tel.číslo: 0907/712 450

Poštová adresa: Evanjelický a.v.farský úrad , 033 01 Liptovská Porúbka 53

Adresa kostola v Liptovskom Hrádku: Hviezdoslavova ulica 142

Hrádocký prameň vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovská Porúbka, Dcérocirkev Liptovský Hrádok.

Náklad 250 ks.

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Mgr. Anna Belanji, Zuzana Karabínová, Ivan Šeňšel

